

**WYROK Z DNIA 28 SIERPNI 2002 R.
WK 28/02**

Orzeczenie środka karnego za wykroczenie wbrew zasadzie określonej w art. 28 § 2 k.w. nie jest możliwe nawet wtedy, gdy sam obwiniony o orzeczenie takiego środka karnego wnosi (art. 73 k.p.w.), a oskarżyciel wniosek ów akceptuje (art. 64 k.p.w.).

Przewodniczący: sędzia SN płk M. Buliński.

*Sędziowie SN: płk W. Maciak, płk Z. Stefaniak
(sprawozdawca).*

*Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej: płk F.
Szymański.*

Sąd Najwyższy w sprawie Leszka B., skazanego za popełnienie wykroczenia określonego w art. 87 § 1 k.w., po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2002 r. kasacji na korzyść skazanego, wniesionej przez Zastępcę Prokuratora Generalnego – Naczelnego Prokuratora Wojskowego, od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w O. z dnia 17 kwietnia 2002 r.

uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia wobec Leszka B. środka karnego podania wyroku do publicznej wiadomości przez jego odczytanie żołnierzom służby zawodowej Jednostki Wojskowej w W.

Uzasadnienie:

Wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w O. z dnia 17 kwietnia 2002 r. Leszek B. został uznany za winnego tego, że w dniu 13 lutego 2002 r. około godz. 15²⁵ w W. prowadził pojazd mechaniczny marki „Mazda 323”, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu (0,18 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu), tj. popełnienia wykroczenia określonego w art. 87 § 1 k.w., i za to skazany na karę 1 000 złotych grzywny, środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 miesięcy oraz podanie wyroku do publicznej wiadomości przez jego odczytanie żołnierzom służby zawodowej Jednostki Wojskowej w W.

Od orzeczenia tego kasację na korzyść wniósł Zastępca Prokuratora Generalnego – Naczelny Prokurator Wojskowy, zarzucając „rażące naruszenie prawa materialnego – przepisu art. 28 § 2 k.w. w zw. z art. 28 § 1 pkt 5 k.w. – mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegające na orzeczeniu wobec skazanego środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości, poprzez jego odczytanie żołnierzom służby zawodowej Jednostki Wojskowej w W. w sytuacji, gdy za popełnienie wykroczenia określonego w art. 87 § 1 k.w. żaden przepis szczególnie nie przewiduje, obligatoryjnie ani też fakultatywnie, możliwości orzeczenia wzmiankowanego środka karnego”; dlatego też wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w O. z dnia 17 kwietnia 2002 r. w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości, przez jego odczytanie żołnierzom służby zawodowej

Jednostki Wojskowej w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest w pełni zasadna.

Wniosek obwinionego o skazanie go bez postępowania dowodowego wprowadzony został do procedury wykroczeniowej wzorem kodeksu postępowania karnego z 1997 r. Rola sądu jest aktywna przy rozpoznawaniu wniosku, a wynika to z treści art. 64 § 1 w zw. z art. 63 § 2 k.p.w. Sąd może uzależnić uwzględnienie wniosku obwinionego od dokonania w nim określonych zmian, a wówczas autor wniosku musi wyrazić na to zgodę. Gdyby jednak obwiniony takiej zgody nie wyraził, sąd kieruje sprawę na rozprawę. Czyni tak również w razie sprzeciwu pozostałych stron, gdy mediacje z nimi nie doprowadziły do swoistej ugody.

Tak więc rację ma skarżący, że nawet w sytuacji, gdy obwiniony, zgodnie z art. 73 k.p.w., złożył wniosek o skazanie go w określony sposób bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, w którym wniósł o wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 1 000 złotych, zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 miesięcy oraz podania wyroku do publicznej wiadomości przez jego odczytanie żołnierzom służby zawodowej Jednostki Wojskowej w W. i wniosek ten zaakceptował prokurator – to i tak sąd, stosując odpowiednio art. 64 k.p.w., powinien dokonać jego kontroli i korekty. Nie czyniąc tego i nie korygując wniosku w zakresie „podania wyroku do publicznej wiadomości, poprzez jego odczytanie żołnierzom służby zawodowej Jednostki Wojskowej w W.” – a orzekając na podstawie art. 28 § 1 pkt 5 k.w. i art. 31 § 1 i 2 k.w. – sąd rażąco naruszył prawo materialne, ponieważ środek ten nie był przewidziany w części szczególnej kodeksu wykroczeń za wykroczenie określone w art. 87 § 1 k.w. i w związku z tym, mając na uwadze treść § 2 art. 28 k.w., że „środki karne można orzec, jeżeli są one przewidziane w przepisie szczególnym, a orzeka się je, jeżeli przepis szczególny tak stanowi” – nie można go było orzec. To rażące uchybienie miało istotny wpływ na treść orzeczenia.

W tym stanie rzeczy, postępując zgodnie z przytoczoną w kasacji, a aprobowaną przez skarżącego linią orzeczniczą, należało orzec jak wyżej.